

Pazudušais MĒTELIS

Šeila Kindreda

Šis stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem.

*„Es, Tas Kungs, piedošu tam, kuram Es piedošu, bet no jums tiek prasīts piedot visiem cilvēkiem.”
(Mācības un Derību 64:10.)*

Mammu, man ir pazudis mētelis!” Breds iesaucās. Bija pienācis laiks doties mājās no Baznīcas, taču Breds nevarēja atrast mēteli, ko bija atstājis uz pakaramā.

„Vai tu esi pārliecināts, ka pakarināji to tieši šeit?” mamma vaicāja.

„Jā. „Tas bija tieši te.” Breda mētelis bija spilgti zilā un sarkanā krāsā. To bija grūti nepamanīt.

„Varbūt kāds to pārlika citur. Pārmeklēsim ēku,” teica tētis.

Mamma, Breds un tētis pašķīrās un devās pārmeklēt dažādas telpas. Viņi ieskatījās atrasto mantu kastē, lūgšanu zālē, Breda Svētdienas skolas klasē, Sākumskolas telpā un pārmeklēja visus pakaramos. Viņi ieskatījās pat labierīcību telpās, bet mēteli nekur neatrada.

„Varbūt kāds to paņēma aiz pārskatīšanās. Es esmu pārliecināts, ka viņi to atdos nākamnedēļ, kad sapratīs, ka tas nav viņu,” teica tētis.

„Tikmēr tu vari nēsāt savu veco mēteli,” ieminējās mamma.

Breds sarauca pieri. Viņam nepatika vecais mētelis. Tas bija plāns, pabalējis un pārāk mazs. Viņam ļoti patika savs sarkani zilais mētelis, jo tajā viņš līdzinājās supervaronim.

„Kāds, iespējams, redzēja, cik superīgs ir mans mētelis, un to nozaga,” Breds nodomāja. Kā gan tas varēja atgadīties Baznīcā? Visiem taču šeit bija jābūt godīgiem. Breds nepieļaus, lai zaglis tiktu cauri sveikā. Viņš nāca klajā ar kādu plānu. Nākamsvētdien viņš modri visus vēros, lai redzētu, kurš ir uzvilcis viņa mēteli. Tad viņš to pagrābs un iekliesies: „Stāvi, zagli!” Viņi nožēlos, ka ir to paņēmuši.

Breds ar nepacietību gaidīja svētdienu, lai īstenotu savu plānu. Taču nākamā svētdiena bija par siltu, lai vilktu mēteli, tāpat kā aiznākamā.

Trešajā svētdienā Breds ar aizdomām noskatījās uz visiem Sākumskolas pušiem, prātojot, kurš varētu būt nozadis viņa mēteli. Vai tas bija tas garais puisis? Vai varbūt tā bija meitene? Viņam šķita, ka vairs nevienam nevar uzticēties. Bredam tas nepatika.

Pēc sanāksmēm Breds steidzīgi izgāja cauri ēkai, skatīdamies, kā bērni uzvelk mēteļus. Taču viņš nekur nemanīja savējo. Viņš pat vēlreiz pārbaudīja atrasto mantu kasti . . ., taču mēteļa nebija. Kur gan tas ir?

Pa ceļam uz mājām Breds nāca klajā ar citu plānu. Viņš lūgs Dievu. Viņš zināja, ka Debesu Tēvs var atrast pazaudētas lietas. Tovakar Breds savā lūgšanā sacīja: „Debesu Tēvs, lūdzu, pasaki, kurš paņēma manu mēteli! Es gribu to atpakaļ.”

Breds gaidīja, ka viņa prātā uzpeldēs zagļa vārds vai seja. Taču tā vietā viņš iedomājās par savu draugu Karlu. Sākumskolas nodarbībās Breds parasti sēdēja līdzās Karlam. Viņi abi bieži jokoja un smējās. Taču Karls jau dažas nedēļas nebija bijis Baznīcā. Bredam viņa pietrūka.

Ja nu tieši *Karls* bija paņēmis viņa mēteli? Varbūt Karls baidījās nākt uz Baznīcu, jo domāja, ka Breds vairs ar viņu nedraudzēsies. Breds gribēja, lai Karls atgrieztos Baznīcā. Breds nolēma — ja Karls būs paņēmis viņa mēteli, viņš uz Karlu nekļiegs. Viņš Karlam piedos.

Breds ierāpās gultā, jūtoties labāk.

Nākamsvētdien Karla Sākumskolā nebija, taču bija ieradies kāds jauns zēns. Viņam bija kaklasaite ar sarkanām un zilām svītrām.

„Forša kaklasaite,” Breds teica, apsēžoties līdzās jaunajam zēnam, „tu izskaties līdzīgs supervaronim.”

Zēns pasmaidīja.

Arī Breds pasmaidīja. Viņš vairs nemeklēja zagļus. Viņš meklēja draugus. ●

Autore dzīvo Aiovas štatā, ASV.